

[Grethe Philip.]

Hr. Tastesen har tidligere her i tinget omtalt denne konkrete sag som baggrund for en principiel kritik af den domspraksis, der er gældende for udmåling af erstatning for tab af en hjemmearbejdende hustru. Mit spørgsmål til ministeren har et dobbelt sigte; dels håber jeg fra ministeren her i tinget at få tilsagn om, at han vil give tilladelse til, at sagen kan føres helt op i højesteret, og dels er det mig magtpåliggende, at der her i tinget fra politisk forskelligt hold gives udtryk for, at udmåling af et erstatningsbeløb bør ses på baggrund af den forringelse, der sker i den efterladtes stilling uanset køn, og at der ved vurdering af en kvindes indsats som forsørger ikke alene bør ses på værdien af egentligt erhvervsarbejde, men også på arbejde, der udføres i hjemmet, og som, særlig hvor der er børn og som i dette tilfælde mange børn, kan være af betydning for familiens hele økonomiske stilling.

Justitsministeren (Thestrup): Som det ærede medlem selv sagde, har jeg jo tidligere besvaret spørgsmål både fra det ærede medlem og fra hr. Tastesen vedrørende det her foreliggende problem. Den konkrete sag, som fru Grethe Philip henviser til her i sit spørgsmål, har også været behandlet i justitsministeriet tidligere, nemlig i forbindelse med en ansøgning fra hr. Grenzlikovsky om fri proces til sagens indbringelse for vestre landsret. Denne ansøgning imødekom vi den 1. april 1968. Jeg har haft lejlighed til at gøre mig bekendt med vestre landsrets dom i sagen, og jeg kan allerede nu sige, at jeg vil tage en eventuel ansøgning om tilladelse til at anke dommen til højesteret under velvillig overvejelse, da sagen jo har såvel principiel interesse som også videregående betydelige følger for hr. Grenzlikovsky.

Grethe Philip: Jeg vil gerne takke ministeren for det imødekommende svar. Jeg tror, vi er mange, der med megen opmærksomhed vil følge sagen, hvis den nu føres op i højesteret. Det må jo være domstolens opgave at dømme bedst muligt efter lovens bogstav og lovens ånd, men jeg mener, det må være folketingets og altså vor opgave at sikre, at lovene er udformet således, at de er

i overensstemmelse med den til enhver tid gældende opfattelse af, hvad der er ret og rimeligt.

Jeg vil gerne have lejlighed til at stille et tillægsspørgsmål, idet jeg vil spørge, om ministeren også ville være imødekommende, hvis der kom en ansøgning om fri proces også for højesteret.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg kan svare det ærede medlem, at jeg vil være velvilligt indstillet over for spørgsmålet om fri proces, hvis forholdet er det, at betingelserne for at give fri proces kommer til at foreligge.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kjær Rasmussen* til justitsministeren:

„Kan ministeren bekræfte, at politiets efterretningstjeneste, uanset regeringens erklæring om det modsatte, vil kunne fortsætte den politiske registrering af landets borgere, uden at nogen kan drages strafferetligt til ansvar herfor, og hvad agter ministeren i givet fald at gøre for at forhindre noget sådant?“

Kjær Rasmussen: Der er jo atter røre omkring registreringen her i landet. Vi ser det af, at der er ikke mindre end to spørgsmål om emnet på dagsordenen her i dag. Regeringen var formentlig af den opfattelse, at den havde skabt ro omkring spørgsmålet gennem erklæringen af 30. september 1968. Denne erklæring har imidlertid skabt en ny situation derigennem, at regering og folketing nu vil kunne fralægge sig ansvaret for eventuel fortsat registrering. Man har jo erklæret, at politiet ikke mere må registrere. Men forsvarsministeren har jo også erklæret, at registreringen fortsættes af militærets efterretningstjeneste, så registrering er vi altså ikke fri for.

Vi har konsulteret vore jurister for at få klarlagt denne problematik, og de siger, at regeringserklæringen er helt uforpligtende, og at der ikke findes nogen paragraf, efter hvilken efterretningsfolkene i givet fald kan drages til ansvar, dersom de fortsætter deres virksomhed. Derfor er det, jeg nu meget gerne vil høre, om justitsministeren er enig i disse synspunkter.